

Núria Florenza i Serra

LA TARDA ASSOLELLADA

30.4.81

La tarda assolellada, mansa,
color d'or vell
s'adorm;
la porta de la cambra és fosca,
una clapa enmig de la blancor.
Els travessen la clapa
empenant el meu silence
d'un remoreig d'aigua clara.
Com alada papallona
ha volat l'hora fugissera
del lent temps que m'envolta.
¡Enyorament, que negre ets!
vestit de conformitat
vens a conhortar-me;
necessito la teva nuesa,
plorar...
Plorar, per què?
¡no estic sola!
Damunt la finestra
Hi parrupen tendrament
Dos coloms de ploma grisa.